

зерцытъ и Миленгытъ са отрекохъ отъ сѣка покорностъ на Грько-римлянытъ, но пакъ бѣхъ усмирены и обвързаны да плащатъ еще данѣкъ. Макарь сетнѣ този данѣкъ да бѣше намаленъ, но не отъ тѣхната сила, колкото отъ политиката на правителството — да не умножи тѣй числото на служителитѣ, съ туй и сиромашіята. Какъто и да е, Византійцытъ не преставахъ да са стараѣхъ да държатъ Славенытъ въ миръ, и тамъ дѣто неможахъ да успѣѣхъ силомъ, помагаше имъ христіанството: като са обръщахъ въ христіанската вѣра, Славенытъ са погрѣчвахъ, а като изгубвахъ народностъта си, тѣ губяхъ силата си. Прочее много време еще тамшнытъ Славены пò-вечето въ горытъ, вардихъ языка си, какъто може да го вардѣхъ и до сега!

«Този пришлецъ народъ, — казва пакъ Фальмерайель за Славенытъ, — като различаваше отъ туземцытъ (Гърцы) по нравы и языкъ, трѣбаше да произведе превраты и въ самата топографія на обсадената отъ тѣхъ земя (Гърція). Горы, долины, бърда, езера и рѣкы, колыбы, села, градове, цѣлы области, най-подиръ и самата страна, зехъ новы названія, извлечены или изъ характера на мѣстностьта, или изъ въспоминаніе за майката-отечество.

«Като разгледамы съ по-голъмо стараніе номенклатурата на Пелопонезъ, ный дѣйствително ще намѣримъ сичкото пространство на тази страна покрито съ чисто-славенскы названія; тогазы и казванъето на Византійцытъ, че *Морея, въ извѣстна епоха, была е наистиннѣ славенска земя, ще стане само-по-себе си очевидѣстно.*»

Тукъ ученѣйшійтъ нѣмецъ прилага подъ забѣлѣжка: че «за пò-точно изучаване на този пред-